

Arrest

nr. 75 058 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 december 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Bhutaneese nationaliteit te beschikken, tot de Nepaleessprekende bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Maner in het zuiden van Bhutan. Toen u vijf of zes jaar oud was vertrok uw vader met u naar India omwille van de problemen die de Nepaleessprekende bevolking toen kende in Bhutan. U verbleef in India achtereenvolgens in Siliguri, Delhi, Gujarat en opnieuw in Delhi. Omdat u in India geen verblijfsvergunning had en daardoor geen handel kon drijven vertrok u naar Europa. U verliet India 45 à 50 dagen voor u in België aankwam op 15/12/2010. U werd door de smokkelaar beloofd dat u met het vliegtuig zou reizen maar werd aan boord van een schip gebracht. Dat schip bracht u naar de Golf of naar Turkije. Daar stapte u over op een ander schip en u werd naar Sint-Petersburg, Rusland gebracht. Vervolgens werd u met de auto naar Griekenland gebracht. Van Griekenland werd u met een vrachtwagen naar ergens midden in de jungle gebracht. Daar nam u een taxi naar Brussel waar u op 15/12/2010 aankwam. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Bhutaneese nationaliteit en herkomst uit Bhutan en dit om verscheidene redenen. Zo verklaarde u niet te weten of u kennissen of verwanten hebt die in de kampen voor Bhutaneese vluchtelingen verblijven of daar hebben verbleven. U verklaarde dat veel mensen van uw familie Bhutan verlieten en sommigen misschien ergens in India of Nepal zijn. U heeft zich echter nooit geïnformeerd of er verwanten of kennissen in de kampen verblijven of hebben verbleven. Waar deze kampen zijn gevestigd in Nepal wist u maar heel vaag. U kon enkel aangeven dat ze in de "terai" zijn gevestigd, beter kon u deze kampen niet situeren. Hoeveel het er zijn of hoe ze noemen wist u niet (CGVS p.8). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kennen echter alle Bhutaneese vluchtelingen mensen die in deze kampen verblijven (of hebben verbleven). Dat u het niet weet of er kennissen of familieleden in deze kampen verblijven of hebben verbleven, dat u er nooit naar informeerde en dat u amper iets weet over deze kampen geeft dan op zich al een ernstige indicatie van de ongeloofwaardigheid van uw beweerde Bhutaneese nationaliteit en herkomst uit Bhutan.

Verder kon u amper aangeven hoe de Nepalese bevolking van Bhutan zich onderscheidde van de andere Bhutanezen. Uw antwoorden beperkten zich tot dat ze verschillen op het vlak van cultuur, taal, lichaamstructuur, dat jullie hindoes zijn en dat er onder de andere bevolking boeddhisten zijn. Verder verklaarde u er over dat jullie meer Arisch zijn en dat zij rund eten en jullie niet. Verder kon u de verschillen niet toelichten (CGVS p. 9).

In welke districten de Nepalese bevolking van Bhutan vooral woont en van welk district u afkomstig bent wist u ook niet. U heeft zich daarover ook nooit geïnformeerd en verklaarde daarover dat u niet was geïnteresseerd (CGVS pp. 2-3, 9). Op de vraag hoe de Nepalees sprekende bevolking in Bhutan wordt genoemd, kon u enkel antwoorden dat ze "Nepali" wordt genoemd. Een andere benaming voor de bevolkingsgroep waaruit u beweert afkomstig te zijn kende u niet (CGVS p. 3). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier wordt de Nepaleessprekende bevolking in Bhutan echter aangeduid met een andere, meer specifieke naam. Welke de heersende bevolkingsgroep was in Bhutan toen u er woonde en het nog steeds is, wist u ook niet. U heeft zich over deze zaken ook nooit geïnformeerd. U verklaarde dat u er niet in was geïnteresseerd (CGVS p. 3). Ook het dorp waaruit u vandaan komt in Bhutan kon u amper beschrijven. Uw antwoorden beperkten zich tot dat de huizen verspreid stonden, dat er vier of vijf km verder een grote weg was, dat het vlak was en dat jullie koeien, geiten en konijnen hadden. Verder kon u uw dorp niet beschrijven (CGVS p. 12).

Wat de problemen waren voor de Nepalees sprekende mensen in Bhutan dat ze in grote getale moesten vluchten of het land werden uitgezet, wist u niet. Uw antwoorden beperkten zich tot vage verklaringen over dat er misschien een politieke oorzaak was, dat u hoorde dat het omwille van India was, dat er misschien Nepalezen wonen in de "terai" van Bhutan en dat Bhutanezen misschien denken dat ze immigranten zijn, dat u vernam dat de huizen van de Nepalese mensen in brand werden gestoken en dat er misschien religieuze en politieke oorzaken waren. Verder kon u de problemen niet toelichten (CGVS p. 10). Welke codes de leden van het gezin waar u toe behoorde kregen toebedeeld tijdens de volkstelling van eind de jaren '80 en begin de jaren '90 of in welke categorieën ze werden ondergebracht wist u ook niet (CGVS p. 11). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier was deze categorisering echter beslissend voor het statuut van de Nepaleessprekenden in Bhutan. U heeft zich over deze zaken ook nooit verder geïnformeerd (CGVS pp. 10-11).

Over jullie persoonlijke problemen in Bhutan wist u ook niets. U verklaarde dat jullie persoonlijk **geen problemen** kenden maar dat uw vader vertrok omdat veel andere Nepalese Bhutanezen vertrokken, dat andere Nepalezen werden uitgewezen of vertrokken en dat uw familie ook vertrok. Gevraagd of uw

familie werd uitgewezen, antwoordde u dan weer **bevestigend dat dit zo was**. U kon er echter niets meer over vertellen en u heeft zich over deze zaken ook nooit geïnformeerd (CGVS p. 12).

Ook wordt opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring punt 9) verklaarde dat u veertien jaar in India verbleef wat impliceert dat uw vader Bhutan met u verliet toe u elf à twaalf jaar oud was. Voor het CGVS (pp. 4, 12) verklaarde u echter dat u vijf of zes jaar was of vier of vijf. U hebt voor deze tegenstrijdigheid ook geen aannemelijke verklaring.

Tot slot wordt vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw identiteit, nationaliteit en vluchtweg.

Van een vluchteling die door zijn vader wordt meegenomen op een vlucht uit zijn land omwille van zijn etnische afkomst kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is van de problemen die aan de grondslag liggen van deze vlucht en de achtergrond van zijn bevolkingsgroep of op zijn minst dat hij er zich van op de hoogte stelt. Hoewel u al jong Bhutan zou hebben verlaten, belet dit niet dat u later de nodige inspanning kon leveren om u hierover te vergewissen. Dat u naliet dit te doen wijst op een dermate grote desinteresse in uw herkomst, etnische achtergrond en vlucht uit Bhutan dat aan uw beweerde herkomst uit Bhutan geen geloof kan worden gehecht.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde nationaliteit en herkomst uit Bhutan stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen.

Verzoeker stelt een Nepaleessprekende Bhutanees te zijn, doch brengt geen identiteitsdocumenten aan. De bij het verzoekschrift gevoegde Belgische *permis de travail* en attest van immatriculatie werden door de Belgische autoriteiten uitgereikt aan verzoeker op basis van zijn eigen verklaringen en zijn dus geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.

3.2. Voor zover verzoeker Bhutanees is en hij geen nationale identiteitsdocumenten kan voorleggen van zichzelf of van zijn ouders kunnen zijn verklaringen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.3. *In casu* stelde de commissaris-generaal vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Bhutanese nationaliteit en herkomst omdat verzoeker amper iets weet aangaande de kampen voor Bhutanese vluchtelingen in Nepal, evenmin weet en er nooit naar informeerde of er eventuele familieleden of kennissen in deze kampen verblijven of daar hebben verbleven. Verzoeker wist amper op welke wijze de Nepalese bevolking van Bhutan zich onderscheidt van andere Bhutanen. Hij was onbekend en had zich nooit geïnformeerd naar de districten waar de Nepalese bevolking van Bhutan hoofdzakelijk woont en kent zelfs de correcte benaming voor zijn eigen bevolkingsgroep niet. Hij toont evenmin bekendheid aan met Bhutan, de heersende bevolkingsgroep in Bhutan, het dorp waar hij vandaan komt, de problemen van de Nepaleessprekende mensen in Bhutan, wist zelfs niets van de persoonlijke problemen van zijn familie in Bhutan en was hierover zelfs tegenstrijdig.

3.3.1. Verzoeker haalt redenen aan van economische migratie die geenszins kunnen leiden tot internationale bescherming: *“het is daar momenteel heel moeilijk. Vele mensen gaan naar Europa, omdat ze hier veiligheid vinden. Ze hebben hier zekerheid. In Bhutan bestaat dat niet. Bovendien is er hier veel geld, wat ginder niet is”* (vragenlijst vraag 3.5). Dergelijke vaststelling doet dan ook ernstig twijfelen aan verzoekers vrees voor vervolging in Bhutan, te meer daar *“Ik hoorde dat vader daar [in Bhutan] trouwde en woonde maar ik heb geen contact”* (gehoor 30 augustus 2011 p. 10), waaruit blijkt dat verzoekers vader blijkbaar ongestoord zijn leven in Bhutan heeft kunnen verder zetten, wat strijdig is met de beweerde vervolging van de Nepalese bevolkingsgroep in Bhutan. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert over verzoekers vader en verwanten die na ernstige problemen met de Bhutanese regering uit Bhutan is verdreven stelt verzoeker (gehoor 30 augustus 2011 p. 12) *“Mijn vader was niet politiek actief werkte in geen andere zaken als informant, boodschapper, op geen andere manier actief maar hij vertrok omdat veel andere Nepalese Bhutanezen vertrokken”* en opnieuw gevraagd naar welke persoonlijke problemen de familie kende in Bhutan *“Geen persoonlijke problemen, andere Nepalezen werden uitgewezen en mijn familie vertrok ook”*. Dat verzoeker nadien zijn relaas wijzigt en wel stelt dat zijn familie persoonlijk werd uitgewezen, zonder dat hij dit overigens ook maar enigszins kan toelichten, noch hierover geïnformeerd heeft, is dan ook in het licht van het voorgaande allerminst geloofwaardig. Daar waar verzoeker stelt dat zijn oom en grootoom langs vaderszijde hierbij zijn gedood, stelt de Raad opnieuw vast dat verzoeker hier geen enkele nuttige concrete inlichting over kan verschaffen (gehoor 30 augustus 2011 p. 5), derhalve zijn ook dit loutere beweringen. De Raad stelt in deze tevens vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven frappante onwetendheden de kern van het relaas raken en pertinent zijn.

3.3.2. Verzoeker wijst op het feit dat er niet uit het oog verloren mag worden dat hij nauwelijks vijf jaar oud was toen hij met zijn vader werd verjaagd uit Bhutan en dat men hem derhalve moeilijk kan kwalijk nemen dat zijn verklaringen wat vaag en af en toe tegenstrijdig zijn, dat hij nooit geschoold geweest is en dat hij geen toegang had tot moderne informatiebronnen teneinde zich in te lichten omtrent de situatie in Bhutan en de omstandigheden waarin andere Bhutanese vluchtelingen leven. Aangaande zijn beweerde desinteresse, wenst verzoeker te benadrukken dat zowel het vertrek met zijn vader uit Bhutan als zijn jarenlange verblijf in India, een zeer moeilijke, verwarrende, chaotische periode was. Verzoeker wou zich wel degelijk informeren, feit is dat hij hier gewoon de middelen niet toe had en zeer weinig contacten heeft kunnen onderhouden met andere vluchtelingen uit Bhutan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk van Bhutan afkomstig te zijn en zoals uit bovenstaande blijkt, getuigen verzoekers verklaringen van een absolute onwetendheid. Verzoekers jeugdige leeftijd waarop hij Bhutan verliet kan zijn onwetendheid niet toedekken nu verzoeker in het verzoekschrift meent dat zijn herkomst tot zijn vlucht heeft geleid. Daarbij dient te worden vastgesteld dat verzoeker voortdurend zijn leeftijd wijzigt wat op zich al de onwaarachtigheid van zijn verklaringen bewijst, met name elf à twaalf (impliciet, verklaring DVZ vraag 9), zes of zeven (gehoor 4 maart 2011 p. 2), vijf of zes (gehoor 30 augustus 2011 p. 4) of vier of vijf (gehoor 30 augustus 2011 p. 12), en waarbij flagrant is dat verzoeker ook telkens zijn leeftijd afzwakt om zijn onwetendheid te verklaren. Verzoekers gebrek aan scholing kan evenmin overtuigen als verschoning voor zijn ontoereikende kennis over de onmiddellijke omgeving en bijzonderheden van het dagelijkse leven van Nepali in Bhutan. Immers, zelfs van een persoon zonder schoolse opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan weergeven over het dagelijkse leven en kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde afkomst en regio van herkomst. De Raad benadrukt dat analfabetisme niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast of verzoeker zouden verhinderen zijn eigen belevingen te verwoorden en zijn directe omgeving te omschrijven. Uit de gehoorverslagen blijkt daarenboven dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoeker goed kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Aan verzoeker werden daarbij zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar dagelijkse situaties en omstandigheden die eenieder die afkomstig is van Bhutan zou moeten weten (*"Welke cashcrops wordt er vaak op de plantages gekweekt? Ik weet het niet."* *"Geef enkele Bhutanese nationale feestdagen, festivals, veringen? Ik weet het niet."* *"Hoe zien de Bhutanese huizen er uit, de huizen van de andere groepen dan de Nepalezen? Ik heb geen Bhutanese huizen gezien in Bhutan."* *"Welke was de dichtstbijzijnde stad bij Maner? Ik weet het niet."*, gehoor 30 augustus 2011 p. 9). Verzoeker had zodoende de mogelijkheid om zijn herinneringen aan Bhutan te vermelden, *quod non*. Hoe dan ook in zoverre hij zich niets meer herinnert over Bhutan, wat niet aannemelijk is gezien zijn initiële verklaringen omtrent de leeftijd waarop hij vertrok, kan worden aangenomen dat zijn vader en de verre verwanten bij wie verzoeker nadien verbleef hem vertelden over de familie(geschiedenis) en in zoverre dit uitzonderlijk niet het geval is, dan nog dient minstens te worden aangenomen dat zijn vader en verwanten gebruiken en gewoonten hadden die kenmerkend zijn voor de Nepaleessprekende Bhutanen. Verzoekers voorgehouden problemen omwille van zijn Nepalese afkomst en Bhutanese herkomst laten daarenboven net toe te verwachten dat hij wel zou navragen naar de achterliggende politiek die de aanleiding vormt van zijn eigen problemen en toenadering zoeken tot zijn gemeenschap, minstens op de hoogte zou zijn van hun situatie die hem immers persoonlijk raakt. Dit is niet het geval en verzoeker kan niet toelichten waarom de Nepaleessprekende Bhutanen 'anders' zouden zijn en waarom dit mogelijk een probleem wordt geacht. Verzoeker toont geen band aan met de Nepaleessprekende Bhutanen, noch met zijn beweerde Bhutanese afkomst of nationaliteit.

Dat verzoeker zelfs niet eens moeite gedaan heeft om zich over al deze zaken te informeren, ook niet doorheen zijn volwassen leven, getuigt van een verregaande desinteresse die niet verenigbaar is met zijn beweerde afkomst en herkomst. Verzoekers verschoningen terzake overtuigen niet. Er kan in deze slechts vastgesteld worden dat verzoeker totaal onbekend is met de Nepalese eigenheid en identiteit zodat bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden afstamming van Nepalese bannelingen, noch aan zijn hierop gebaseerde asielmotieven. Verzoekers komst naar Europa veronderstelt daarenboven minstens een doorzetting en een bewuste keuze. Verzoeker toont niet aan waarom hij dit wel had om zijn migratie naar Europa op te zetten en niet om zich te informeren naar de kenmerken van zijn eigen etnie en mogelijke uitwegen in Bhutan. Er is dan ook geen enkel element in het administratief dossier of verzoekschrift waaruit enigszins zou kunnen blijken dat verzoeker een band heeft met Bhutan of zelfs vaag iets afweet van de Nepalese bevolking uit Bhutan. Er zijn dan ook geen minimale objectieve redenen om aan te nemen dat verzoeker vervolging kan vrezen of een reëel risico loopt te worden vervolgd in Bhutan omwille van zijn etnische afkomst, cultuur en religieuze overtuigingen. Verzoekers aangemeten nationaliteit komt dan ook bedrieglijk voor.

3.4. Ten overvloede merkt de Raad op, betreffende verzoekers voorgehouden vrees in India – verzoeker stelt geen identiteit te hebben in India en bijgevolg geen handel te kunnen drijven (vragenlijst vraag 3.5) – dat het niet beschikken over een verblijfstitel in een derde land geen grond vormt tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, te meer nu verzoeker zijn nationaliteit niet aantoont, hij evenmin persoonlijk geprobeerd heeft

dit in orde te brengen (gehoor 30 augustus 2011 p. 6 en p. 13) en, voor zover relevant, evenmin is aangetoond dat men over een verblijfsvergunning moet beschikken om handel te kunnen drijven.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker zijn identiteit en afkomst allerminst aannemelijk maakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Bhutan. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat zijn beweerde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK